

Liryki lozańskie

Są ostatnim dokonaniem poetyckim Mickiewicza. Powstały w latach 1839-1840 w czasie jego pobytu w Lozannie. Z jednej strony stanowią zamknięcie i podsumowanie przeszłości („Połały się łąy me czyste, rześiste, / Na me dzieciństwo [...] młodość [...] wiek męski [...]”), z drugiej zaś – inicjują całkiem odmienne i nowatorskie rozwiązania poetyckie. Są niemal pozbawione konkretnej opisowości, nastawione raczej na abstrakcyjność, ponadczasowość i próbę ujęcia istoty bytu. To, by użyć formuły Jarosława Marka Rymkiewicza, „wiersze wpisane do sztambucha istnienia”. Inny jest również język, jakim zostały zapisane: oszczędny, lapidarny, pozbawiony wszelkiej ozdobności.